Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

13. juli 2017*

»Præjudiciel forelæggelse – forbrugerkøb og garantier i forbindelse hermed – direktiv 1999/44/EF – artikel 5, stk. 1 – sælgers ansvarsperiode – reklamationsfrist – artikel 7, stk. 1, andet afsnit – brugte varer – aftalemæssig begrænsning af sælgers ansvar«

I sag C-133/16,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af cour d'appel de Mons (appeldomstolen i Mons, Belgien) ved afgørelse af 22. februar 2016, indgået til Domstolen den 4. marts 2016, i sagen

Christian Ferenschild

mod

JPC Motor SA,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, J.L. da Cruz Vilaça, og dommerne M. Berger (refererende dommer), A. Borg Barthet, E. Levits og F. Biltgen,

generaladvokat: M. Szpunar,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Christian Ferenschild ved avocat P.-E. Partsch,

— den belgiske regering ved J. Van Holm, J.-C. Halleux og M. Jacobs, som befuldmægtigede,

— den østrigske regering ved C. Pesendorfer, som befuldmægtiget,

— Europa-Kommissionen først ved G. Goddin og D. Roussanov, som befuldmægtigede, derefter ved G. Goddin og C. Valero, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 6. april 2017,

* Processprog: fransk.

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 5, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, andet afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbrugerkøb og garantier i forbindelse hermed (EFT 1999, L 171, s. 12).

2 Denne anmodning er indgivet i forbindelse med en tvist mellem Christian Ferenschild og JPC Motor SA vedrørende navnlig et krav om erstatning for skade som følge af manglende overensstemmelse med købsaftalen af et køretøj, som Christian Ferenschild har købt af dette selskab.

Retsforskrifter

EU-retten

3 Følgende fremgår af syvende betragtning til direktiv 1999/44:

»Varerne bør frem for alt være i overensstemmelse med købsaftalen; begrebet overensstemmelse med købsaftalen kan betragtes som et fælles element i medlemsstaternes forskellige retstraditioner; inden for visse medlemsstaters retstraditioner vil det ikke være muligt alene at basere sig på dette princip, hvis man vil sikre en minimumsbeskyttelse af forbrugeren; det kan specielt i forbindelse med sådanne retstraditioner være hensigtsmæssigt at vedtage supplerende nationale bestemmelser for at sikre, at forbrugeren er beskyttet i de tilfælde, hvor parterne ikke har vedtaget særlige aftalevilkår, eller hvor parterne har vedtaget aftalevilkår eller bestemmelser, der direkte eller indirekte ophæver eller begrænser forbrugerens rettigheder; i det omfang disse rettigheder følger af direktivet, er sådanne aftalevilkår eller bestemmelser ikke bindende for forbrugeren.«

4 Følgende anføres i 16. betragtning til dette direktiv:

»Brugte varer er som følge af deres natur generelt umulige at omlevere; forbrugerens ret til omlevering gælder derfor generelt ikke for disse varer; medlemsstaterne kan, når det drejer sig om sådanne varer, give parterne mulighed for at aftale en kortere ansvarsperiode.«

5 Af 17. betragtning til nævnte direktiv fremgår:

»Der bør fastsættes en frist, inden for hvilken sælgeren er ansvarlig over for forbrugeren for manglende overensstemmelse med aftalen, som er til stede ved leveringen af varen; medlemsstaterne kan også fastsætte en frist, inden for hvilken forbrugerne kan udøve deres rettigheder; reklamationsfristen må dog ikke udløbe inden for en periode af to år fra varens levering; hvis reklamationsfristen efter national lovgivning ikke begynder at løbe fra leveringen af varen, må fristernes samlede varighed i henhold til national lovgivning ikke være kortere end to år fra leveringstidspunktet.«

6 24. betragtning til direktiv 1999/44 har følgende ordlyd:

»Medlemsstaterne bør have mulighed for på det område, der er omfattet af dette direktiv, at vedtage eller opretholde strengere bestemmelser for at sikre forbrugerne et endnu højere beskyttelsesniveau.«

7 Dette direktivs artikel 1, med overskriften »Anvendelsesområde og definitioner«, bestemmer i stk. 1:

»Formålet med dette direktiv er en indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om visse aspekter ved køb af forbrugsvarer og om garantier i forbindelse hermed for at sikre, at der fastsættes et ensartet minimumsniveau for forbrugerbeskyttelse inden for rammerne af det indre marked.«

8 Nævnte direktivs artikel 3, med overskriften »Forbrugerens rettigheder«, bestemmer i stk. 1 og 2:

»1. Sælgeren skal over for forbrugeren være ansvarlig for manglende overensstemmelse med købsaftalen, der foreligger ved forbrugsvarens levering.

2. I tilfælde af manglende overensstemmelse har forbrugeren ret til at få forbrugsvaren bragt i overensstemmelse med købsaftalen ved gratis afhjælpning eller omlevering i overensstemmelse med stk. 3 eller til et passende afslag i prisen, eller til at hæve købet med hensyn til de leverede varer, jf. stk. 5 og 6.«

9 Samme direktivs artikel 5, med overskriften »Frister«, bestemmer i stk. 1:

»Sælgeren er ansvarlig i medfør af artikel 3, når den manglende overensstemmelse viser sig senest to år efter leveringen af varen. Hvis de i artikel 3, stk. 2, nævnte rettigheder ifølge national lovgivning er underkastet en reklamationsfrist, må denne ikke udløbe inden for en periode af to år fra varens levering.«

10 Artikel 7 i direktiv 1999/44, der har overskriften »Bestemmelsernes ufravigelige karakter«, fastsætter i stk. 1:

»Aftaler og aftalevilkår, som er indgået med sælgeren, før denne er blevet gjort bekendt med en manglende overensstemmelse, og som direkte eller indirekte ophæver eller begrænser de rettigheder, der følger af dette direktiv, er i henhold til national lovgivning ikke bindende for forbrugeren.

Medlemsstaterne kan, når det drejer sig om brugte varer, fastsætte, at sælgeren og forbrugeren kan vedtage aftalevilkår, ifølge hvilke manglende overensstemmelse kan påberåbes over for sælgeren inden for en kortere frist end fastsat i artikel 5, stk. 1. Denne kortere frist må ikke være mindre end et år.«

11 Dette direktivs artikel 8, som har overskriften »National ret og mindstebeskyttelse«, bestemmer:

»1. Udøvelsen af rettighederne efter dette direktiv berører ikke udøvelsen af andre rettigheder, som forbrugeren kan påberåbe sig efter nationale retsregler om ansvar i og uden for kontraktforhold.

2. Medlemsstaterne kan på det af dette direktiv omfattede område vedtage eller opretholde strengere bestemmelser, der er forenelige med traktaten, for at sikre forbrugerne et højere beskyttelsesniveau.«

Belgisk ret

12 I belgisk ret er direktiv 1999/44 blevet gennemført i code civil (den borgerlige lovbog) ved loi du 1er septembre 2004 relative à la protection des consommateurs en cas de vente de biens de consommation (lov af 1.9.2004 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med forbrugerkøb, *Moniteur belge* af 21.9.2004, s. 68384), som trådte i kraft den 1. januar 2005.

13 Den borgerlige lovbogs artikel 1649c bestemmer:

»1. Sælgeren skal over for forbrugeren være ansvarlig for enhver manglende overensstemmelse, der foreligger ved varens levering, og som viser sig senest to år efter denne dato.

[…]

Som en undtagelse fra første afsnit kan sælgeren og forbrugeren i forbindelse med brugte varer aftale en kortere frist end to år, blot må den ikke være kortere end et år.

[…]

3. Fristen for forbrugerens anlæggelse af søgsmål udløber et år efter den dato, hvor denne har konstateret en manglende overensstemmelse, idet denne frist dog ikke kan udløbe inden udløbet af den i stk. 1 omhandlede frist på to år.

[…]«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

14 Den 21. september 2010 købte Christian Ferenschild, som er nederlandsk statsborger og bosiddende i Belgien, en brugt bil af JPC Motor til en pris af 14 000 EUR.

15 Den 22. september 2010 afslog direction pour l'immatriculation des véhicules (direktoratet for registrering af køretøjer, Belgien) at registrere køretøjet, da det i Schengeninformationssystemet stod opført som stjålet. Der blev dermed konstateret en manglende overensstemmelse med købsaftalen af nævnte køretøj.

16 Den 7. oktober 2010 blev denne manglende overensstemmelse meddelt JPC Motor af det forsikringsselskab, hvor Christian Ferenschild havde tegnet en retshjælpsforsikring. Forsikringsselskabet gjorde sælgerens ansvar gældende, idet det omhandlede køretøj var behæftet med en skjult funktionel mangel, og fremsatte krav om, at sælgeren tog køretøjet tilbage og tilbagebetalte købsprisen med forbehold for eventuelle udgifter eller lidte tab mellem købsdatoen og den fremtidige dato for ophævelse af købet.

17 Efter en række foranstaltninger fra JPC Motors side viste det sig, at det var køretøjets dokumenter og ikke selve køretøjet, der var blevet stjålet med henblik på at »camouflere« en tilsvarende bil med ulovlig oprindelse i Italien. Den 7. januar 2011 kunne det af Christian Ferenschild købte køretøj således blive registreret af direktoratet for registrering af køretøjer.

18 Den 21. oktober 2011 fremsatte Christian Ferenschilds advokat et påkrav om erstatning for den skade, som dennes klient havde lidt som følge af manglen ved køretøjet.

19 JPC Motor bestred erstatningskravet med henvisning til, at det var fremsat for sent, hvorefter Christian Ferenschild den 12. marts 2012 anlagde søgsmål mod dette selskab ved tribunal de commerce de Mons (handelsretten i Mons, Belgien) med påstand om betaling af erstatning for den skade, der var lidt som følge af det omhandlede køretøjs manglende overensstemmelse. Han fremsatte krav om godtgørelse af udgifterne til leje af et erstatningskøretøj og af afholdte administrative omkostninger samt et afslag i prisen på grund af det erhvervede køretøjs lavere værdi, med tillæg af udlignings- og procesrenter fra den 7. oktober 2010.

20 Ved dom af 9. januar 2014 frifandt tribunal de commerce de Mons (handelsretten i Mons) JPC Motor.

21 Den 3. april 2014 appellerede Christian Ferenschild denne dom til cour d'appel de Mons (appeldomstolen i Mons).

22 Den 8. juni 2015 fastslog cour d'appel de Mons (appeldomstolen i Mons), at det solgte køretøj var behæftet med en manglende overensstemmelse med købsaftalen som omhandlet i den borgerlige lovbogs artikel 1649a ff., men at denne mangel efterfølgende syntes at være blevet afhjulpet med registreringen af køretøjet. Ikke desto mindre besluttede denne ret af egen drift, at den mundtlige forhandling skulle genåbnes med henblik på at lade parterne få mulighed for at tage stilling til spørgsmålet om fristen for anlæggelse af søgsmålet.

23 Med hensyn til spørgsmålet om fristen for anlæggelse af det i hovedsagen omhandlede søgsmål har den forelæggende ret for det første anført, at der må sondres mellem »garantiperioden« og »fristen for anlæggelse af søgsmål«.

24 I denne henseende præciserer den dels, at garantiperioden i henhold til den borgerlige lovbogs artikel 1649c, stk. 1, er på to år regnet fra varens levering. I henhold til nævnte bestemmelses tredje afsnit kan denne frist, når det drejer sig om brugte varer, ved fælles overenskomst mellem købsaftalens parter nedsættes til minimum et år. I det foreliggende tilfælde har hovedsagens parter gjort brug af denne mulighed for at nedsætte garantiperioden til et år.

25 Dels er fristen for anlæggelse af søgsmål i henhold til den borgerlige lovbogs artikel 1649c, stk. 3, et år regnet fra den dato, hvor den manglende overensstemmelse konstateres af forbrugeren, idet denne frist dog ikke kan udløbe før udløbet af den i denne artikels stk. 1 fastsatte frist på to år.

26 Den forelæggende ret har for det andet konstateret, at søgsmålet i det foreliggende tilfælde blev anlagt den 12. marts 2012, dvs. over et år efter navnlig leveringen af det omhandlede køretøj, som fandt sted den 21. september 2010, og konstateringen af dette køretøjs manglende overensstemmelse med købsaftalen, som skete den 22. september 2010.

27 I denne sammenhæng opstår spørgsmålet om fortolkningen af den borgerlige lovbogs artikel 1649c, stk. 3, vedrørende fristen for anlæggelse af søgsmål i en situation som den i hovedsagen omhandlede, hvor garantiperioden efter fælles overenskomst mellem parterne er blevet nedsat til et år. Denne ret rejser nærmere bestemt spørgsmålet, om den i denne bestemmelse omhandlede frist for anlæggelse af søgsmål på et år i en sådan situation skal forlænges indtil udløbet af den i denne artikels stk. 1 fastsatte garantiperiode på to år.

28 I denne henseende har JPC Motor navnlig gjort gældende, at henset til formålet med den borgerlige lovbogs artikel 1649c, stk. 3, som er at undgå, at fristen for forbrugerens anlæggelse af søgsmål udløber inden udløbet af garantiperioden, er en forlængelse af fristen for anlæggelse af søgsmål frem til udløbet af fristen på to år ikke begrundet, når garantiperioden gyldigt er blevet nedsat til et år. I en sådan situation bør denne bestemmelse fortolkes således, at fristen for forbrugerens anlæggelse af et søgsmål kan udløbe før udløbet af fristen på to år regnet fra leveringen af den brugte vare.

29 Christian Ferenschild har navnlig gjort gældende, at direktiv 1999/44 og, nærmere bestemt, dets artikel 5, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, andet afsnit, ikke tillader medlemsstaterne for så vidt angår køb af en brugt vare at fastsætte en frist for forbrugerens anlæggelse af søgsmål på under to år regnet fra leveringen af denne vare.

30 Ifølge den forelæggende ret er det, eftersom den borgerlige lovbogs artikel 1649c, stk. 3, kan fortolkes således, at fristen for forbrugerens anlæggelse af søgsmål udløber inden udløbet af fristen på to år regnet fra leveringen af den brugte vare, spørgsmålet, om bestemmelserne i belgisk ret er forenelige med direktiv 1999/44, og navnlig dets artikel 5, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, andet afsnit.

31 På denne baggrund har cour d'appel de Mons (appeldomstolen i Mons) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal artikel 5, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, andet afsnit, i [direktiv 1999/44] fortolkes således, at de er til hinder for en bestemmelse i national ret, der fortolkes således, at den i forbindelse med brugte varer tillader, at forbrugerens reklamationsfrist udløber inden udløbet af fristen på to år at regne fra leveringen af den vare, der ikke er overensstemmende, når sælgeren og køberen har aftalt en garantiperiode, der er kortere end to år?«

Om det præjudicielle spørgsmål

32 Med spørgsmålet ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 5, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, andet afsnit, i direktiv 1999/44 skal fortolkes således, at de er til hinder for en regel i en medlemsstat, der tillader, at fristen for forbrugerens anlæggelse af søgsmål er kortere end to år regnet fra leveringen af varen, når nævnte medlemsstat har gjort brug af den mulighed, der er fastsat i den sidstnævnte af disse bestemmelser i dette direktiv, og sælgeren og forbrugeren har aftalt en ansvarsperiode for sælgeren på under to år, nærmere bestemt et år, for den omhandlede brugte vare.

33 Med henblik på at kunne give den forelæggende ret et formålstjenligt svar skal der for det første henvises til, at artikel 5 i direktiv 1999/44, med overskriften »Frister«, i stk. 1 fastsætter, at der skal sondres mellem to typer af frister, som hver især forfølger et særskilt formål.

34 Der er dels tale om den i dette direktivs artikel 5, stk. 1, første punktum, omhandlede frist, dvs. fristen for sælgerens ansvar, som henviser til den periode, hvor det forhold, at en manglende overensstemmelse af den omhandlede vare viser sig, indebærer, at sælgeren er ansvarlig i medfør af nævnte direktivs artikel 3, og dermed afføder de rettigheder, som denne sidstnævnte artikel fastsætter til fordel for forbrugeren. Denne ansvarsperiode for sælgeren er principielt af en varighed på to år regnet fra varens levering.

35 Dels er den frist, som nævnte direktivs artikel 5, stk. 1, andet punktum, vedrører, en reklamationsfrist, der svarer til den periode, i løbet af hvilken forbrugeren faktisk kan udøve de rettigheder over for sælgeren, som er opstået i løbet af dennes ansvarsperiode.

36 For det andet er det i medfør af artikel 5, stk. 1, i direktiv 1999/44, således som generaladvokaten har anført i punkt 52 i forslaget til afgørelse, selv om denne bestemmelse kræver, at der fastlægges en periode for sælgerens ansvar, som principielt er på mindst to år fra varens levering, overladt til den nationale lovgiver at afgøre, om der skal indføres en frist for forbrugerens anlæggelse af søgsmål.

37 Det fremgår ikke desto mindre af ordlyden af dette direktivs artikel 5, stk. 1, andet punktum, sammenholdt med dets 17. betragtning, at når der er indført en reklamationsfrist i national ret, må denne frist ikke udløbe inden for en periode af to år fra den pågældende vares levering, heller ikke selv om nævnte frist i henhold til national ret ikke begynder at løbe fra datoen for leveringen af nævnte vare.

38 Det fremgår af de foregående betragtninger, at direktiv 1999/44 for at sikre, at der fastsættes et ensartet minimumsniveau for forbrugerbeskyttelse inden for rammerne af det indre marked, i overensstemmelse med navnlig dets artikel 1, stk. 1, i henhold til dets artikel 5, stk. 1, har fastsat to særskilte frister, nemlig en frist for sælgerens ansvar og en reklamationsfrist. Hver af disse frister er principielt af en ufravigelig mindstevarighed på to år regnet fra leveringen af den pågældende vare.

39 Den ufravigelige karakter af denne principielle mindstevarighed bekræftes af ordlyden af dette direktivs artikel 7, stk. 1, første afsnit, læst i lyset af dets syvende betragtning, for så vidt som parterne i henhold til denne bestemmelse principielt ikke kan fravige den ved aftale, og medlemsstaterne skal sikre dens overholdelse (jf. i denne retning dom af 4.6.2015, Faber, C-497/13, EU:C:2015:357, præmis 55).

40 For det tredje kan det af selve ordlyden af artikel 5, stk. 1, i direktiv 1999/44, som anført af generaladvokaten i punkt 53 i forslaget til afgørelse, sluttes, at der ikke er nogen forbindelse mellem varigheden af sælgerens ansvarsperiode og varigheden af en eventuel reklamationsfrist. Dette direktivs artikel 5, stk. 1, andet punktum, henviser således ikke til denne bestemmelses første punktum. Til forskel fra, hvad navnlig den belgiske regering har anført i sine skriftlige bemærkninger, gør nævnte bestemmelse ikke varigheden af en eventuel reklamationsfrist afhængig af varigheden af sælgerens ansvarsperiode.

41 På ovenstående baggrund skal det dels fastslås, at reklamationsfristen på mindst to år fra varens levering udgør et vigtigt element i den forbrugerbeskyttelse, som sikres ved direktiv 1999/44, dels, at varigheden af denne frist ikke afhænger af varigheden af sælgerens ansvarsperiode.

42 For det fjerde kan nævnte direktivs artikel 7, stk. 1, andet afsnit, hvorefter medlemsstaterne, når det drejer sig om brugte varer, har mulighed for at fastsætte, at sælgeren og forbrugeren kan vedtage, at manglende overensstemmelse kan påberåbes over for sælgeren inden for en kortere frist end fastsat i samme direktivs artikel 5, stk. 1, idet denne kortere frist ikke må være mindre end et år, ikke antages at begrunde en anden fortolkning.

43 I denne henseende bemærkes for det første, at artikel 7, stk. 1, andet afsnit, i direktiv 1999/44 ikke vedrører reklamationsfristen, men udelukkende fristen for sælgerens ansvar, som er nævnt i dette direktivs artikel 5, stk. 1, første punktum. Forskellige sprogversioner af nævnte direktiv og navnlig den spanske, den engelske, den franske og den italienske version henviser således i dettes artikel 7, stk. 1, andet afsnit, til »sælgers ansvar«.

44 Desuden er ordlyden af artikel 7, stk. 1, andet afsnit, i den tyske sprogversion af direktiv 1999/44 endnu mere eksplicit i denne henseende. Mens det i denne bestemmelses første punktum for så vidt angår brugte varer således er fastsat, at det er muligt at begrænse den periode, i hvilken sælgeren er ansvarlig i henhold til dette direktivs artikel 5, stk. 1 (»der Verkäufer weniger lange haftet als in Artikel 5 Absatz 1 vorgesehen«), er det i dens andet punktum præciseret, at denne mulighed vedrører sælgerens ansvarsperiode (»diese kürzere Haftungsdauer«).

45 Hertil kommer, at nævnte direktivs 16. betragtning, hvori det er anført, at medlemsstaterne, når det drejer sig om brugte varer, kan give parterne mulighed for at aftale en kortere »ansvarsperiode«, bekræfter en sådan fortolkning.

46 For det andet skal der henvises til, at ansvarsperioden for sælgeren på to år regnet fra varens levering, som omhandlet i artikel 5, stk. 1, første punktum, i direktiv 1999/44, således som det allerede er præciseret i denne doms præmis 39, udgør en præceptiv frist, som principielt ikke kan fraviges af aftaleparterne. Følgelig udgør dette direktivs artikel 7, stk. 1, andet afsnit, hvorefter medlemsstaterne, når det drejer sig om brugte varer, kan fastsætte, at parterne kan aftale en kortere ansvarsperiode for sælgeren, på mindst et år, således som generaladvokaten har anført i punkt 74 og 75 i forslaget til afgørelse, en undtagelsesbestemmelse, som skal fortolkes strengt (jf. analogt dom af 1.3.2012, González Alonso, C-166/11, EU:C:2012:119, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).

47 Muligheden for medlemsstaterne for, når det drejer sig om brugte varer, at fastsætte, at parterne kan begrænse varigheden af sælgerens ansvarsperiode til et år fra varens levering, kan således ikke indebære, at medlemsstaterne tillige kan fastsætte, at parterne kan begrænse varigheden af den i nævnte direktivs artikel 5, stk. 1, andet punktum, omhandlede reklamationsfrist.

48 Der skal endelig henvises til, at medlemsstaterne skal overholde det mindstebeskyttelsesniveau, som er fastsat i direktiv 1999/44. Selv om de i henhold til dette direktivs artikel 8, stk. 2, sammenholdt med dets 24. betragtning, på det af dette direktiv omfattede område kan vedtage eller opretholde strengere bestemmelser for at sikre forbrugerne et endnu højere beskyttelsesniveau, kan de derimod ikke svække de af EU-lovgiver fastsatte garantier (jf. i denne retning dom af 17.4.2008, Quelle, C-404/06, EU:C:2008:231, præmis 36).

49 En national regel som den i hovedsagen omhandlede, der tillader, at begrænsningen af sælgerens ansvarsperiode til en varighed af et år indebærer, at den reklamationsfrist, som tilkommer forbrugeren, afkortes, medfører imidlertid et lavere beskyttelsesniveau for forbrugeren og svækker de garantier, som tilkommer denne i henhold til direktiv 1999/44. Som anført af generaladvokaten i punkt 93 i forslaget til afgørelse, vil forbrugeren nemlig i så fald blive frataget alle sine retsmidler, allerede inden der er gået to år fra leveringstidspunktet, mens forbrugeren er sikret en frist på to år i henhold til dette direktivs artikel 5, stk. 1, andet punktum.

50 På ovenstående baggrund skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 5, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, andet afsnit, i direktiv 1999/44 skal fortolkes således, at de er til hinder for en regel i en medlemsstat, der tillader, at fristen for forbrugerens anlæggelse af søgsmål er kortere end to år regnet fra leveringen af varen, når nævnte medlemsstat har gjort brug af den mulighed, der er fastsat i den sidstnævnte af disse bestemmelser i dette direktiv, og sælgeren og forbrugeren har aftalt en ansvarsperiode for sælgeren på under to år, nærmere bestemt et år, for den omhandlede brugte vare.

Sagsomkostninger

51 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Femte Afdeling) for ret:

Artikel 5, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, andet afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbrugerkøb og garantier i forbindelse hermed skal fortolkes således, at de er til hinder for en regel i en medlemsstat, der tillader, at fristen for forbrugerens anlæggelse af søgsmål er kortere end to år regnet fra leveringen af varen, når nævnte medlemsstat har gjort brug af den mulighed, der er fastsat i den sidstnævnte af disse bestemmelser i dette direktiv, og sælgeren og forbrugeren har aftalt en ansvarsperiode for sælgeren på under to år, nærmere bestemt et år, for den omhandlede brugte vare.

Underskrifter